

— Azanyát! — Potykány elismerően füttyent. — Ez mán döfi! Kiraboltad a tanásházát?

— Van egy tyúkom, az tojta.

— Tyúk? — Potykány úgy mered rám, mintha az én arcomról akarná leolvasni az egész tananyagot. — Kakas az, te, nem tyúk.

Az egész osztály csodájára jár a pénzemnek. Nézik, hümmögnek, még azt is kiszámítják, mi mindent vehetnék érte.

Irigyelnek, érzem, határozottan irigyelnek.

Ilyen se volt még, gondolom, és jólesik, hogy ilyen is van.

A következő órán, alig valamivel a szünet után, anyám kopogtat be az osztályba, és kéri Irén nénit, egy kicsit engedjen ki engem.

Kimegyek.

— Kisfiam, te vetted el a pénzt?

Anyám nem néz rám, valahová a felhőkbe tekint.

Merő lucskok a tenyerem, ahogy eléje tartom a húszast.

Anyám nem szól semmit, elveszi a pénzt, indul.

Megyek utána.

Szeretném, ha pofon váгна, ha kiabálna...

Nem szól semmit, csak megy.

Megyek utána...

Megyünk az iskola, a kocsmá előtt...

Sértettség és düh ágaskodik bennem. A legjobb úton vagyok afelé, hogy menten úgy érezzem, méltánytalanság történik velem...

Anyám befordul a boltba.

En, mint az alvajáró, utána.

Zsirt, paprikát, sót kér, és amikor mindent elé raknak, hozzám fordul:

— Kisfiam, nem kérsz valamit?

Akkor kirobban belőlem a tehetetlen zokogás. Üvöltve zokogok, patakzik a könnyem.

Az eladó értetlenül bámul:

— Bolond ez a gyerek, vagy mi...

Anyám nem szól semmit, megsimítja a fejem, aztán gyengéden kiteszkol a boltból.

ÉS MIÉRT TÁVOZTAL EL

